

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **M. H.**, zast. JUDr. Helenou Teissingovou, advokátkou, se sídlem Praha 8 – Karlín, Křižíkova 1/332, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR**, se sídlem Praha 1, Na Perštýně 6, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2004, č. j. 12 Cad 31/2004 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Heleně Teissingové, advokátce v Praze 8, Křižíkova 1/332, **s e s t a n o v í** ve výši 325 Kč a bude jí vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 5. 4. 2004, doručenou Městskému soudu v Praze dne 6. 4. 2004, se žalobkyně, zastoupena v řízení svým manželem Š. S., domáhala vydání rozsudku, jímž by soud „zamítl požadavky Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR v celkové výši 163 178 Kč vymáhané pracovníkem tohoto orgánu přípisem ze dne 16. 3. 2004, a dále uložil Všeobecné zdravotní pojišťovně povinnost zaplatit žalobkyni finanční odškodné v celkové výši 300 000 Kč jako satisfakci do 30-ti dnů po nabytí právní moci soudního rozhodnutí“. Uvedla, že žalobu podává pro trestný čin vydírání Všeobecnou zdravotní pojišťovnou, neboť ta vyhrožuje žalobkyni, že když nezaplatí dlužnou částku, bude jí provedena exekuce. Dále žalobu vznáší pro trestný čin „uvést v omyl paní M. H. dle zákona § 250 – 251 trestního řádu, k vlastnímu obohacení na úkor pojištěnkyně M. H.“. Namítá, že žalovaná Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR opakovaně porušuje základní lidská práva garantovaná Ústavou ČR.

Napadeným usnesením Městský soud v Praze žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť byla podána předčasně, tedy v době, kdy podle výzvy žalované ze dne 8. 4. 2003 bylo teprve zahájeno správní řízení podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. ve věci pojistného proti žalobkyni, přičemž v době podání žaloby dne 6. 4. 2004 žádné rozhodnutí správního orgánu, které by soud mohl přezkoumat podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebylo vydáno. Podle názoru uvedeného soudu není přípustná ani žaloba podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a na toto ustanovení navazujícího § 82 a násl. s. ř. s. (na ochranu

před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu), když použití tohoto institutu vylučuje § 85 s. ř. s., neboť ochrany v zahájeném správním řízení se lze domáhat jinými právními prostředky, a to jednak přímo v probíhajícím správním řízení až do doby konečného správního rozhodnutí a poté podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 65 a násl. s. ř. s. žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, která musí být podána podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. do dvou měsíců poté, kdy konečné správní rozhodnutí bude žalobkyni doručeno. Městský soud v Praze dále uvedl, že nemá žádnou pravomoc stanovenou mu zákonem č. 150/2002 Sb. k ukládání pokut správnímu orgánu. Vysvětlil, že pokutu může uložit jak fyzické či právnické osobě pouze jako tzv. pořádkové opatření, kdy soud může uložit pořádkovou pokutu tomu, kdo ztěžuje postup soudního řízení, neuposlechne příkazu soudu, ruší pořádek nebo učiní hrubě urážlivé podání vůči soudu. Z jiných procesních důvodů, soud nemůže nikomu pokutu uložit.

Městský soud v Praze konečně pak rozhodl o nákladech řízení, a to podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož byla-li žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) odvolání, v němž namítala, že usnesení nesplňuje náležitosti, aby nabylo právní moci ode dne vydání; není totiž ztvrzeno vlastnoručním podpisem předsedy senátu Mgr. T., chybí na něm vlastnoruční podpis soudkyně Mgr. D. Č. a soudkyně JUDr. J. K. Z těchto důvodů proto stěžovatelka podává „stížnost a dovolání“ k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně s návrhem na zrušení uvedeného usnesení Městského soudu v Praze. V přiloženém podání ze dne 5. 11. 2004, nadepsaném jako „dovolání“, adresovaném přímo Nejvyššímu správnímu soudu, stěžovatelka uvádí, že podává dovolání a kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2004, neboť je považuje za diskriminační a zločinecký akt a to z toho důvodu, že je jí známa skutečnost, že existuje Soudcovsko-podnikatelský výbor v ČR, ve kterém je členem také Všeobecná zdravotní pojišťovna Praha. Také je jí známo, že v této zločinecké organizaci je členem každý druhý advokát – soudce v ČR. Dále stěžovatelka opakuje, že napadené usnesení nesplňuje zákonné podmínky k nabytí právní moci a to pro absenci podpisů soudců, kteří je vydali. Navrhuje, Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze podle § 103 odst. 1 písm. b), e) a d) zákona č. 150/2002 Sb. a žalobu podanou na Všeobecnou zdravotní pojišťovnu vrátil k novému projednání podle § 102 a násl. téhož zákona.

Usnesením ze dne 8. 11. 2004, č. j. 12 Cad 31/2004 – 46 Městský soud v Praze vyrozuměl stěžovatelku, že její podání ze dne 5. 11. 2004, které je svým obsahem kasační stížností proti napadenému usnesení téhož soudu ze dne 17. 9. 2004, neobsahuje náležitosti kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Poučil ji, že podle uvedeného ustanovení kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, z důvodu zmatečnosti řízení před soudem, jelikož chyběly podmínky řízení, a konečně též z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení a z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. Dále ji poučil, že podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které se podle zvláštních zákonů vyžaduje pro výkon advokacie a pokud toto vzdělání nemá ani jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, zastoupen advokátem. Městský soud v Praze vyzval

stěžovatelku, aby chybějící náležitosti podání ve smyslu § 103 odst. 1 s.ř.s. odstranila písemně ve dvou vyhotoveních, a to ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení. Upozornil ji, že pokud nebude podání řádně opraveno a doplněno, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne.

Na tuto výzvu soudu reagoval zástupce stěžovatelky Š. S. žádostí o přidělení advokáta podle § 105 odst. 2 s.ř.s. žalobkyni, a o její osvobození od soudních poplatků.

Městský soud v Praze na základě tohoto požadavku zaslal žalobkyni formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce“ s tím, aby jej ve lhůtě 15-ti dnů soudu vyplněný vrátila, neboť jinak bude mít soud za to, že zákonné podmínky pro osvobození od soudních poplatků neprokázala. Stěžovatelka výzvě soudu vyhověla a usnesením ze dne 14. 1. 2005 jí Městský soud v Praze ustanovil zástupcem JUDr. Helenu Teissingovou, advokátku, se sídlem v Praze 8 – Karlín, Křižíkova 1/332. Dospěl totiž k závěru, že u stěžovatelky jsou splněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků a tudíž podmínky pro ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti za použití ustanovení § 35 odst. 7 s.ř.s. Po právní moci usnesení o ustanovení zástupce zaslal soud výše jmenované advokátce usnesení – výzvu ze dne 8. 11. 2004, č. j. 12 Cad 31/2004 – 46 k doplnění kasační stížnosti s poučením o následcích nevyhovění takové výzvě, jakož i kasační stížnost stěžovatelky a její další podání učiněná ve vztahu k soudu. Současně ji přípisem ze dne 24. 2. 2005, č. j. 12 Cad 31/2004 – 60 vyzval k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce od doručení zásilky. Výzva byla zástupkyni stěžovatelky doručena podle záznamu na dodejce od obálky, v níž byla doručována, dne 2. 3. 2005.

Protože v uvedené lhůtě nebyla kasační stížnost doplněna, předložil Městský soud v Praze spis k rozhodnutí o kasační stížnosti dne 21. 4. 2005 Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že vady kasační stížnosti byly odstraňovány postupem podle § 106 odst. 3 s.ř.s. a nepodařilo se je odstranit. Dalším přípisem ze dne 18. 5. 2005 postoupil Městský soud v Praze podání advokátky JUDr. Heleny Teissingové ze dne 6. 5. 2005, doručené naposledy uvedenému soudu dne 11. 5. 2005, jímž žádá o prodloužení poskytnuté lhůty k doplnění kasační stížnosti o další jeden měsíc, a to proto, že klientka jí doposud neposkytla potřebnou součinnost pro požadované doplnění podané kasační stížnosti. Dále pak byly Městským soudem v Praze postoupeny Nejvyššímu správnímu soudu další dvě podání stěžovatelky (ze dne 11. 7. 2005 a 12. 9. 2005), v nichž stěžovatelka (bez součinnosti s advokátem) žádá opětovně Městský soud v Praze, aby nařídil přezkumné řízení ve věci žaloby proti Všeobecné zdravotní pojišťovně a trvá „na přítomnosti u soudního jednání na svém obecném zmocnění panu Š. S.“. Žádá Městský soud v Praze, aby zamezil nezákonným praktikám, které se pokouší a chystá provést žalovaná (tj. nezákonnou soukromou exekuci k nedůvodnému vlastnímu obohacení) v nájemním bytě stěžovatelky 1 + 1 druhé kategorie v P. Dále uvádí, že neuznává tzv. samozvaný soukromý soud VZP ČR (rozhodčí orgán VZP ČR), a trvá na tom, aby o podané žalobě rozhodl příslušný státní soud zřízený na podkladě zákona České republiky, který není v rozporu s ústavním pořádkem. Žádá Městský soud v Praze, aby vydal předběžné opatření o zamezení výkonu rozhodnutí do rozhodnutí soudu. V další stížnosti namítá pak nečinnost soudců Městského soudu v Praze ve věci žaloby proti Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR, která se týká stížnosti na ředitele pracovního úřadu pro Prahu 3.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzve předseda senátu usnesením podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. Na toto ustanovení navazuje ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

V daném případě podání stěžovatelky označené jako odvolání (které je svým obsahem kasační stížností proti napadenému rozhodnutí Městského soudu v Praze) zákonné náležitosti neobsahovalo, neboť z něho nebylo patrné, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatelka usnesení napadá (neobsahovalo kasační důvody), a proto ji soud právem vyzval k odstranění vad tohoto podání a poučil ji o následcích nevyhovění takové výzvě, tj. o možnosti Nejvyššího správního soudu kasační stížnost odmítnout. Jak již bylo výše uvedeno, usnesení – výzva soudu k doplnění kasační stížnosti byla doručena soudem ustanovené zástupkyni stěžovatelky JUDr. Heleně Teissingové dne 2. 3. 2005 a od tohoto data je nutno počítat jednoměsíční lhůtu k doplnění kasační stížnosti stanovenou v ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. Protože poslední den uvedené jednoměsíční lhůty připadl na sobotu dne 2. 4. 2005, posunul se konec lhůty k podání doplnění kasační stížnosti na nejbližší příští pracovní den, tj. pondělí dne 4. 4. 2005. Nejpozději v tento den mohl být doplněk kasační stížnosti podán s účinky zachování lhůty. V uvedené lhůtě však doplněk kasační stížnosti Městskému soudu v Praze doručen nebyl a nebyla mu v této lhůtě doručena ani žádost stěžovatelky či její zástupkyně o prodloužení lhůty o zákonem stanovený další jeden měsíc. K žádosti JUDr. Heleny Teissingové o prodloužení lhůty o další jeden měsíc ze dne 6. 5. 2005 nelze již přihlídnout, neboť byla podána až po zákonem vymezené lhůtě, nehledě k tomu, že toto podání není vůbec podepsáno.

Protože kasační stížnost stěžovatelky obsahovala toliko některé náležitosti podání podle § 37 odst. 3 s. ř. s., nikoliv však náležitosti kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. a tyto vady nebyly k výzvě soudu odstraněny (vzdor tomu, že výzva obsahovala potřebné údaje o tom, v čem je podání neúplné a jakým způsobem je třeba doplnění provést), přičemž je nepochybné, že jde o nedostatky bránící věcnému vyřízení kasační stížnosti, musel Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 a § 120 s. ř. s. téhož právního předpisu, kasační stížnost odmítnout. O tomto následku byla stěžovatelka stejně jako její právní zástupkyně výslovně poučena.

Nutno dodat, že se stěžovatelka mylí, pokud ve svém „odvolání“ ze dne 5. 11. 2004 namítá, že napadené usnesení Městského soudu v Praze nemohlo nabýt právní moci, protože není ztvrzeno vlastnoručním podpisem předsedy senátu a vlastnoručními podpisy dalších soudkyň – členek senátu Mgr. D. Č. a JUDr. J. K. Podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. podepisuje rozsudek (jeho originál založený ve spise) předseda senátu a nemůže-li tak učinit, jiný člen senátu. Ve smyslu ustanovení § 55 odst. 5 platí totéž přiměřeně též o podpisu usnesení. Tento požadavek byl v projednávané věci splněn. Podle vnitřního a kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy stejnopisy rozhodnutí, které jsou doručovány účastníkům, již nepodepisuje a za správnost vyhotovení odpovídá příslušná pracovnice soudu, která stejnopis vyhotovila. To je rovněž v projednávané věci splněno. Ostatní členové senátu podepisují pouze protokol o hlasování, který je k rozhodnutí připojen. Tato povinnost byla

rovněž v projednávané věci splněna, jak se členové senátu Nejvyššího správního soudu přesvědčili otevřením protokolu o hlasování, jak jim to procesní předpisy dovolují.

Závěrem nutno nad rámec potřebného odůvodnění uvést, že k podáním stěžovatelky ze dne 11. 7. 2005 a 13. 9. 2005, které byly Nejvyššímu správnímu soudu postoupeny Městským soudem v Praze, nebylo možno přihlídnout, a to proto, že požadované náležitosti nesplňovala, dále proto že obě podání byla učiněna až po lhůtě k tomu stanovené a navíc v prvním z nich stěžovatelka pouze opětovně žádá Městský soud v Praze o nařízení jednání a druhé její podání se týká zcela jiné záležitosti než té, která je předmětem tohoto řízení, konkrétně žaloby proti Ministerstvu práce a sociálních věcí.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 (za použití § 120) s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatelky JUDr. Heleně Teissingové, která byla ustanovena stěžovatelce k její žádosti výše již zmíněným usnesením Městského soudu v Praze, byla stanovena za jeden úkon právní pomoci à 250 Kč [převzetí a příprava zastoupení – § 9 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f) této vyhlášky], k čemuž je nutno přičíst paušální částku 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), celkem tedy 325 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatelky vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu